

Arrest

nr. 126 517 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 4 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 15 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 13 februari 2014 de

beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 6 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.01.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht,

gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Decision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betogen tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“[...] De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van steeds terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij.

Immers, het gaat hier om een prima facie beoordeling waarbij de bedoeling bestaat de aanvraag reeds onontvankelijk te verklaren wanneer de ambtenaar – geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont. De gedachte van de wetgever bestaat erin om bijvoorbeeld ‘een ontstoken teennagel’ of ‘banale neusverkoudheid’ van de medische regularisatie procedure uit te sluiten.
(<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16244#1>).

Er kan opgemerkt worden dat de verwerende partij de lat van de ontvankelijkheid op de allerhoogste sport legt die denkbaar is: de E.H.R.M. rechtspraak die de uiterste grenzen bepaalt van bescherming die absoluut moet geboden worden. Artikel 9ter VW vereist zelf geen “directe” levensbedreiging wegens “kritieke” gezondheidstoestand of “vergevorderd stadium” van de ziekte. Vraag die zich hier dus bij stelt is dus of de motivering van de verwerende partij geen voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter VW, en daardoor artikel 9ter VW miskent.

Een recent arrest van de Raad van State (arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013), te consulteren op www.raadvanstate.be stelt dat een ruimere bescherming in de interne wetgeving aanwezig is:

“Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

(...)

Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt.”

De arts – attaché van de verwerende partij mag dus alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico inhouden. Het kan absoluut niet de bedoeling zijn dat de verwerende partij de aanvragen “medisch onontvankelijk” verklaren terwijl zij misschien “medisch ongegrond” zijn.

In casu is er geenszins sprake van ziektes die een manifest gebrek aan ernst vertonen. De verwerende partij heeft slechts een héél oppervlakkige prima facie toets uitgevoerd.

Bij de diagnose werd vastgesteld dat de eerste verzoekende partij lijdt aan ernstige mentale gezondheidsproblemen:

“Ernstig posttraumatisch stresssyndroom, met de typische angststoten, slapeloosheid en nachtmerries, prikkelbaarheid en ontstemmingsreacties, uitputting en recurrenente depressies. Ervaart zichzelf als minderwaardig, mislukt als echtgenoot en vader. Vecht met neiging tot suicide.” (stuk 5, standaard medisch attest voor de eerste verzoekende partij ingevuld door dokter Franz Baro op 8 oktober 2013, [...])

Deze diagnose werd eveneens bevestigd in het standaard medisch attest dd. 18 februari 2014. Dr. Baro omschrijft de aandoeningen van de eerste verzoekende partij als volgt.

“diagnose van ernstig posttraumatisch stresssyndroom, met continue angst, slapeloosheid, overprikkelbaarheid, ontstemming, uitputting in recurrenente depressies. Bij de echtgenote geldt de diagnose van zeer ernstig psychotische depressie, met zelfverwaarlozing en onvermogen tot zorg van het gezin.” (stuk 6, standaard medisch attest voor de eerste verzoekende partij ingevuld door dokter Franz Baro op 18 februari 2014, [...])

“Er is sprake van een posttraumatische stressstoornis (PTSS) wanneer iemand een ingrijpende gebeurtenis heeft meegemaakt, waarin betrokkene met de dood of ernstig letsel werd bedreigd. (...) Daarnaast moet betrokkene met hevige emoties gereageerd hebben, zoals angst en hulpeloosheid. De symptomen worden in drie clusters ondergebracht:

- Intrusies, bestaande uit herbeleving van het trauma (bijv. in de vorm van zich opdringende herinneringen of nachtmerries);*
- Vermijding en emotionele afvlakking*
- Hyperarousal (bijv. slaapproblemen en schrikreacties)*

Veel slachtoffers van een trauma met PTSS hebben daarnaast nog andere stoornissen, vooral depressie, andere angststoornissen en somatoforme stoornissen. (...) Daarnaast heeft PTSS vaak gevolgen voor de omgeving van de patiënt. Vooral de preoccupatie met het trauma en de daarmee samenhangende emotionele verkillung kunnen een zware last betekenen voor gezinsleden.” [W. Vandereycken, C.A.L. Hoogduin en P.M.G. Emmelkamp, “Handboek Psychopathologie: deel 1 Basisbegrippen”, Bohn Stafleu van Loghum, 2012, p. 258-264.]

Om van PTSS te kunnen spreken moet minstens voldaan worden aan een aantal van volgende symptomen, dit is zeker het geval bij de eerste verzoekende partij:

“a) Er moet sprake zijn van een herbeleving van een traumatische gebeurtenis op ten minste een van de volgende manieren;

- Terugkerende beangstigende dromen over de gebeurtenis.*
- Terugkomende, opdringende en verontrustende herinneringen aan de gebeurtenis;*
- Een plotseling voelen of handelen alsof de gebeurtenis plaatsvond (...);*
- Wanneer de persoon wordt blootgesteld aan gebeurtenissen die sterk lijken op de oorspronkelijke traumatische gebeurtenis, is er sprake van een intens psychisch lijden;*
- Wanneer de persoon wordt blootgesteld aan gebeurtenissen die sterk lijken op de oorspronkelijke traumatische gebeurtenis, is er sprake van fysiologische reactiviteit.” [Ibid.]*

b) Vermijding van stimuli die in verband staan met een trauma, of een verdooving van de algemene responsiviteit. (...)

c) Langdurige symptomen van toegenomen spanning of opwinding die niet aanwezig waren voor het trauma, hetgeen blijkt uit minimaal twee van de volgende aspecten:

- Moeilijk in slaap kunnen vallen of blijven slapen.
- Prikkelbaarheid of woede-uitbarstingen
- Zich moeilijk kunnen concentreren.
- Overmatige waakzaamheid
- Overdreven schrikreactie" [Ibid.]

De eerste verzoekende partij krijgt medico – psychosociaal begeleiding inzake het ernstige post traumatische stresssyndroom (stuk 6). De voorziene duur van de noodzakelijke behandeling bedraagt een lange termijn en dit gezien de ernst van de psychische problematiek.

Het is uitermate belangrijk dat de eerste verzoekende partij een gepaste behandeling krijgt. Hij neemt momenteel geen medicatie omdat hij hiermee slechte ervaringen heeft. Het blijkt ook dat een trauma-gerichte behandeling veel belangrijker en doeltreffender is dan een medicamenteuze behandeling:

“resultaten van een aantal recente meta-analyses tonen aan dat cognitieve gedragstherapie (CGT) gericht op het trauma en eye movement desensitization and reprocessing (EMDR) de meest effectieve psychologische behandelingen zijn voor PTSS. (...)

Stressmanagement en antidepressiva blijken effectiever te zijn dan geen behandeling, maar minder effectief dan traumagerichte CGT en EMDR.” [W. Vandereycken, C.A.L. Hoogduin en P.M.G. Emmelkamp, “Handboek Psychopathologie: deel 1 Basisbegrippen”, Bohn Stafleu van Loghum, 2012, p. 258-264.]

De gevolgen en de mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet omschrijft dokter Baro als volgt:

“stopzetten houdt hoog risico op suicide in, want deze patiënt heeft reeds herhaaldelijk neiging tot suicidaliteit vertoond. Voor het hele gezin zijn de gevolgen ernstig, want hij moet ook instaan van de zorg voor een psychotische echtgenote en de opvoeding van de kinderen.”

(stuk 6, standaard medisch attest voor de eerste verzoekende partij ingevuld door dokter Franz Baro op 18 februari 2014, [...])

Dr. Baro ziet de prognose als ongunstig als de huidige behandeling zou stopgezet worden; bij een terugkeer in het thuis wordt niet enkel de behandeling onmogelijk, maar wachten ook ernstige ziekmakende condities (stuk 6).

Niettegenstaande de verwerende partij enkel een prima facie beoordeling dient uit te voeren, heeft verwerende partij wel de plicht om omzichtig en zorgvuldig te werk te gaan.

De eerste verzoekende partij heeft bijzondere medische zorg nodig. Een strikte en adequate medische opvolging is noodzakelijk. Dit teneinde ernstige complicaties te vermijden.

Met grote verbazing lezen de verzoekende partijen het medisch verslag van de arts – attaché (stuk 3). Niettegenstaande uit de verschillende medische attesten blijkt dat de eerste verzoekende partij een intense medische begeleiding dient te volgen blijkt, is er volgens de arts – attaché niets aan de hand. Immers, de aandoening van de eerste verzoekende partij zou zonder meer kunnen opgelost worden “ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard.” (stuk 3)!

Het is voor de verzoekende partijen niet alleen een raadsel, maar ook kwetsend te moeten lezen hoe de arts – attaché van de verwerende partij kan stellen dat het ernstige posttraumatisch stresssyndroom kan opgelost worden na verloop van tijd, dit zonder medicatie en behandeling???

Nochtans heeft dokter Baro in het standaard medisch attest duidelijk gesteld dat de eerste verzoekende partij moet blijven behandeld worden. De risico's bij stopzetting van de behandeling zijn ernstig (stuk 5 en stuk 6).

De klachten van de eerste verzoekende partij duren ondertussen al reeds enkele jaren, spontaan herstel is in dit geval dan ook zeer onwaarschijnlijk.

“Spontaan herstel na een ernstig trauma is meer regel dan uitzondering in de eerste weken en maanden na een traumatische gebeurtenis. Wanneer de klachten echter langer dan een jaar duren, treedt spontaan herstel zelden op.” [Ibid.]

De werkwijze die verwerende partij hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en is al zeker niet zorgvuldig te noemen! Immers, de verzoekende partijen zijn afkomstig van Afghanistan. Een land in oorlog, en een land waar dagdagelijks burger-slachtoffers vallen. De taferelen ginds zijn schrijnend. De situatie alwaar het land Afghanistan zich vandaag de dag in bevindt heeft uiteraard een invloed op de medische infrastructuur en de behandelingen aldaar (zie hierna), maar ook op de situatie van de partijen. Hoe kan verwacht worden dat de verzoekende partijen, met dergelijke ernstig psychische aandoeningen, terugkeren naar een land in oorlog alwaar het leven van de verzoekende partijen in gevaar is.

Door de medische regularisatieaanvraag, dd. 16 januari 2014, van verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat uit het voorgelegde medisch attesten niet zou blijken dat de eerste verzoekende partij niet zou lijden aan medische aandoeningen die een reëel risico inhouden, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in het standaard medisch attest werden aangehaald, heeft onderzocht.

De arts-adviseur van de verwerende partij heeft de medische aandoeningen van de eerste verzoekende partij geëvalueerd en heeft de gevolgen van een mogelijk gebrek aan behandeling in het land van herkomst niet onderzocht.

“uit het standaard medisch getuigschrift dd. 08.10.2013 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is louter van speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.” (stuk 3).

Verwerende partij kan dan ook, gelet op bovengaande vaststellingen, onmogelijk voorhouden dat de ziekte waar de eerste verzoekende partij aan lijdt kennelijk niet beantwoord(aan een ernstige ziekte. De bestreden beslissing dd. 13 februari 2014 (kennisgeving 6 maart 2014) druist in tegen de bedoeling van de wetgever om ziektes, die een manifest gebrek vertonen aan ernst, uit te sluiten van de mogelijkheid om een medische regularisatieaanvraag in te dienen.

Dergelijke redenering is onredelijk en in strijd met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt er niet in concreto uiteengezet waarom de aangehaalde medische situatie van de tweede verzoekende partij niet in overeenstemming is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er staat enkel dat:

[...]

Volgens het RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land naar waar de aanvrager zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet de verwerende partij beide elementen nagaan en motiveren.

Dit wordt ook nog eens expliciet bevestigd door het RvV arrest nr. 92.863 van 4 december 2012:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft,

de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

En het RvV arrest nr. 93.285 van 11 december 2012:

“De bestreden beslissing steunt op een deductie van de artis-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, 61, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van bestemming. De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.”

Deze rechtspraak van de RvV werd bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013 (terug te vinden op de website van de Raad van State: www.raadvanstate.be).

“Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de” tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.”

Een motivering zoals de verwerende partij hier heeft gebruikt is niet voldoende. In casu is de formele motiveringsverplichting geschonden waardoor de RvV arresten 83.956 van 29 juni 2012, 92.863 van 4 december 2012 en 93.285 van 11 december 2012 naar analogie kan worden toegepast!

[...]

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat motivering afdoende moet zijn.

Bovendien mag er niet vergeten worden dat artikel 9ter, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet de verwerende partij enkel toelaat om de medische filter toe te passen rekening houdend met alle elementen van artikel 9ter, § 1, eerste lid VW.

Artikel 9ter VW beschermt zieken die een reëel risico lopen voor het leven of de fysiek integriteit, of op een onmenselijk of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Er dient op gewezen te worden dat de bestreden beslissing dd. 13 februari 2014 (kennisgeving 6 maart 2014) GEEN enkel motivering bevat over het tweede en derde deel van de definitie van artikel 9ter: of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat de verzoekende partijen geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht geschonden.

[...]

Uit het standaard medische attest bijgevoegd bij de medische regularisatie aanvraag dd. 16 januari 2014 blijkt duidelijk aan dat de eerste verzoekende partij lijdt aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is.

De verzoekende partijen zijn afkomstig uit Afghanistan.

Uit objectieve informatiebronnen blijkt dat de gezondheidszorg in Afghanistan schrijnend is, één van de slechtste van de wereld. De verzoekende partij hebben nood aan grote gespecialiseerde zorgen. De objectieve informatie toont aan dat het voor verzoekende partij onmogelijk is om aldaar de medische hulp te krijgen.

[verzoekers verwijzen naar allerhande bronnen betreffende de (mentale) gezondheidszorg in Afghanistan]

Uit deze objectieve informatie kan afgeleid worden dat het voor de verzoekende partijen uiterst moeilijk tot quasi onmogelijk zal zijn om de noodzakelijke zorgen te krijgen in zijn land van herkomst. De eerste verzoekende partij behoeft een intense medische behandeling die in zijn land van herkomst duidelijk niet voorhanden is aangezien de mentale gezondheidszorg er onbestaande is.

Bovendien negeert de verwerende partij de actualiteit in Afghanistan: de onrusten in geheel Afghanistan blijven voortduren waarbij er quasi dagelijks burgerslachtoffers vallen. Deze realiteit kan niet aan de kant geschoven worden bij de behandeling van een medische regularisatieaanvraag, aangezien dergelijke onrusten tevens een invloed hebben op de basiszorgen die aan de Afghaanse onderdanen ter beschikking worden gesteld. De vraag die dient gesteld te worden is of een persoon met een grote nood aan gespecialiseerde zorgen, zoals de verzoekende partij, al dan niet deze zorgen zal kunnen krijgen in het land van herkomst, op heden, aldus rekening houdende met de specifieke situatie waarin een land verkeert, i.e. Afghanistan, een land wankelend op de rand van een burgeroorlog.

Het geweld neemt op dit ogenblik danig grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Sinds 2001 was de situatie nog nooit zo gewelddadig als vandaag. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is hierbij meer dan reëel. De verzoekende partijen verwijzen hierbij naar de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2011 en naar het UNAMA rapport “Afghanistan: Mid – Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013” van 30 juli 2013.

[verzoekers citeren uit allerhande bronnen betreffende de algemene en veiligheidssituatie in Afghanistan]

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. In Afghanistan zijn er nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling, alsook wordt er niet stilgestaan bij de toegankelijkheid van een mogelijke behandeling in het land van herkomst. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen de medische problemen van de eerste verzoekende partij verergeren. De bestreden beslissing maakt in dit opzicht dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. uit.

Het is opmerkelijk dat de verwerende partij op heden negatieve beslissingen velt in het kader van de medische regularisatieaanvragen van burgers afkomstig uit Afghanistan, die een gedwongen terugkeer van deze personen tot gevolg hebben. Personen die een medische regularisatieaanvraag indienen zijn immers vaak nog meer kwetsbaar dan de “modale” asielzoeker.

De verzoekende partijen naar hun land van herkomst terugsturen om aldaar de noodzakelijke gespecialiseerde zorgen te kunnen krijgen, wetende dat er geen behandeling beschikbaar is, maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.

[...]

Bovendien kan ook het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vermeld worden.

Dit arrest stelt dat, indien 'reliable sources' getuigen van 'practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention', de nationale autoriteiten zich niet zonder meer kunnen beroepen op het vertrouwensbeginsel ten opzichte van de andere lidstaat. In concreto dient de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan hoe een andere lidstaat zijn internationale verplichtingen en de EU-richtlijnen in de praktijk brengt en individuele garanties eisen.

Naar analogie kan dit arrest toegepast worden voor wat betreft de verantwoordelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de vraag of iemand op een efficiënte manier de noodzakelijke gezondheidszorgen in land van herkomst zal kunnen krijgen.

Hierboven werd reeds meer dan genoegzaam aangetoond dat de gezondheidszorg in het land van herkomst van de eerste verzoekende partij NIET voldoende is. Er is voor de eerste verzoekende partij geen adequate behandeling in Afghanistan voorhanden. Bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst is er een reëel risico op schending van artikel 3 E.V.R.M.

[...]

Tot slot kan, gelet op voorgaande uiteenzetting, geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt.

De beslissing van verwerende partij dd. 13 februari 2014 (kennisgeving 6 maart 2014, om de medische regularisatie aanvraag van de verzoekende partijen, ingediend op 16 januari 2014, onontvankelijk te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht de bestreden beslissingen heeft genomen.

Verzoekende partij houdt voor dat een gedwongen terugkeer naar Afghanistan een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

[...]

Verweerder merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Afghanistan, aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat verweerder het volgende opmerkt.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien zij aan die Staat (waaruit zij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De verweerder laat gelden, dat uit diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekende partij is gebleken dat er in casu geen sprake van een reëel risico is om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Waar verzoekende partij verwijst naar de onveilige situatie in Afghanistan, laat verweerder gelden dat uit het administratief dossier evenmin blijkt dat verzoekende partij op basis van deze beweerdelijk gewijzigde situatie inmiddels een nieuwe asielaanvraag zou hebben ingediend.

Verder toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat de rapporten waarop zij zich beroept, op haar concrete situatie betrekking hebben.

Ter zake stelt verweerder vast dat verzoekende partij nergens concreet ingaat op de veiligheidssituatie van de regio waarvan hij verklaart afkomstig te zijn.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, noch op een risico van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 EVRM.

"De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke" (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij in het kader van het voorgehouden nadeel een algemeen

betoog over de onveiligheid in Afghanistan, zonder enig onderscheid te maken naargelang de verschillende regio's en provincies in het land.

Verzoekende partij verwijst naar een verslag van het UNAMA dd. juli 2013. Verweerder merkt het geciteerde stuk uit dit rapport zeer algemeen: er wordt verwezen naar een stijging van het aantal dodelijke ongevallen, zonder dat evenwel blijkt op welke regio's deze informatie betrekking heeft.

Evenmin toont de verwijzing van verzoekende partij naar naar het rapport van 03.10.2013 ('General security situation in Afghanistan and events in Kabul') aan dat zij bij een terugkeer naar Wardak onderworpen zal worden aan een onmenselijke behandeling. In het geciteerde stuk van voormeld rapport wordt er enkel melding gemaakt van geweld in het zuidelijke gedeelte van Afghanistan, terwijl er over Wardak, dat gelegen is in het noordwesten, niets wordt vermeld.

Terwijl verzoekende partij er uiteraard niet in slaagt de informatie die werd opgenomen in het verslag van het UNHCR, te weerleggen door een verwijzing naar diverse pers- en krantenartikelen uit de Los Angeles Times, BBC news, BBC, Voice of America, Wall Street Journal, Press Tv en De Standaard. Dienaangaande verwijst verweerder naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Voorts brengt de verzoekende partij kranten- en internetartikels bij aangaande geweld gebruikt in Afghanistan en wordt er geciteerd uit de Los Angeles Times, BBC news, BBC, Wall Street Journal, De Standaard, Press Tv maar tonen dergelijke artikels nog niet aan dat dit geweld, dat ongetwijfeld nog bestaat in Afghanistan, dergelijke intensiteit kent dat een verwijdering een schending van artikel 3 EVRM teweeg brengt, zoals bedoeld in voormelde rechtspraak van het EHRM." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Dienomtrent verwijst verweerder nog naar rechtspraak van het EHRM waarin het Hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 juli 2010): "Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention."

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen die niet op haar eigen situatie worden betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die haar persoonlijk betreffen.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij niet aantoont dat zich in heel Afghanistan een onveilige situatie voordoet, noch dat zij zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen om aan het geweld te ontkomen (zie o.a. R.v.V. nr. 107.710 van 30 juli 2013, oordelend in het kader van volle rechtsmacht). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verweerder wijst ter zake nog op het arrest nr. 111.167 dd. 02.10.2013, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld:

[...] (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Uit het administratief dossier blijkt verder dat het medisch dossier van verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer aan een uitvoerig en degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

De beschreven PTSS houdt actueel geen gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene aangezien de aandoening haar beloop kent over enkele maanden tot jaren en spontaan in gunstige zin evolueert, ook zonder behandeling in het land van herkomst.

Er is ook geen sprake van acute opstoten of hospitalisaties.

Het is op grond van dit advies niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar voorhoudt dat haar aandoeningen ernstig zijn, doch dat zij op geen enkele wijze erin slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van het advies van de arts-adviseur.

Verzoekende partij meent dat de arts-attaché de medische verslagen niet afdoende zou hebben onderzocht, alsook dat er geen rekening zou zijn gehouden met de behandeling in het land van herkomst

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar algemene beschouwingen niet aannemelijk maakt dat het onderzoek van de arts-attaché onzorgvuldig zou zijn gevoerd. Evenmin maakt zij concreet welke medische getuigschriften niet zouden zijn onderzocht door de arts-attaché.

Het loutere feit dat verzoekende partij een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tegenovergestelde aannemen zou een negatie zijn van de vereiste dat een advies wordt verstrekt door een arts-adviseur.

Zie in die zin:

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.” (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing steunt in casu op het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die door verzoekende partij werden ingeroepen onderzocht heeft, doch tot het besluit is gekomen dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan die van artikel 3 EVRM, laat verweerder gelden dan ook dat de verzoekende partij met haar kritiek volledig voorbij gaat aan het feit dat, naast de door haar vermelde terminologische overeenstemming met art. 3 EVRM ("reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling"), ook de begrippen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit in 1993 in de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 werden geïntroduceerd als bescherming tegen schendingen van art. 3 EVRM en dat deze bij het invoeren van artikel 9ter Vreemdelingenwet in 2006 werden overgenomen in dit artikel. Zo kan worden vastgesteld dat de Wet van 06.05.1993 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tezamen met de eerste vorm van subsidiaire bescherming, de begrippen leven en fysieke integriteit in de Vreemdelingenwet introduceerde.

In de memorie van toelichting bij de Wet van 06.05.1993 staat het volgende te lezen:

"4. Conformiteit met de Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen: (...)

De Commissaris-generaal kan ook alle klachten die gesteund zijn op artikel 3 van de Europese Conventie behandelen (beslissing waaruit de nodige gevolgen worden getrokken) en heeft de speciale verantwoordelijkheid om de bestuursbeslissing waarbij iemands leven, fysieke integriteit of vrijheid op het spel staat aan de meest zorgvuldige en kritische toetsing te onderwerpen. " (Parl. St., Senaat, memorie van toelichting, 1992-1993, n°555-1, p 4-5).

De begrippen gevaar voor het leven en de fysieke integriteit" werden aldus (in een eerste vorm van subsidiaire bescherming) opgenomen in de Vreemdelingenwet, om te beantwoorden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens meer in het bijzonder aan artikel 3 van het EVRM.

Uit de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet blijkt dat men op deze beginselen heeft willen voortborduren bij de omzetting van de richtlijn 2004/83/EG :

"Bij wijze van inleiding moet worden opgemerkt dat de Belgische verblijfs- en asielpcedure momenteel al een aantal indirecte mogelijkheden biedt betreffende het concept subsidiaire bescherming. De omzetting van de richtlijn noopt echter tot de invoering van een formele procedure voor subsidiaire bescherming in het Belgische rechtssysteem.

De Belgische verblijfs- en asielpcedure die heden voor een groot deel op een indirecte wijze de situaties voor subsidiaire bescherming uit de richtlijn dekken, zijn:

(...)

b. het advies over de terugleiding gegeven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, een onafhankelijke asielinstantie in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag in de ontvankelijkheidsprocedure, dit conform artikel 63/5, 4de lid, van de wet van 15 december 1980.

(...)

c. de machtiging tot verblijf van langer dan drie maand op grond van artikel 9,3de lid van de wet van 15 december 1980, die openstaat voor elke vreemdeling.

(Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 7-8).

Het is dan ook duidelijk de bedoeling van de wetgever in 2006 bij de invoering van art. 9ter Vreemdelingenwet met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen om de toepassing ervan volledig te verbinden aan artikel 3 EVRM, en dus niet enkel met betrekking tot de door de Raad vermelde reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch ook met betrekking tot het gevaar voor het leven en de fysieke integriteit waarbij de term "gevaar", bovendien eveneens door het concept "reëel risico" voor het leven en de fysieke integriteit werd vervangen, daarbij nog duidelijker verwijzend naar art. 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

"Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens,

vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling).” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 9)

Zie ook : Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 35 en Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 85.

De kritiek van verzoekende partij als zou art. 9ter Vreemdelingenwet op een andere wijze geïnterpreteerd worden dan bedoeld, doordat rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het EHRM, kan dan ook geenszins worden aangenomen.

Verweerder verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad van State nr. 225.523 d.d. 19.11.2013, waarin werd geoordeeld dat een vreemdeling met het oog op een medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodanig ziek moet zijn dat zijn repatriëring een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM, overeenkomstig de rechtspraak die het EHRM hierover heeft geveld:

« Considérant qu'en conséquence de ce qui précède, le Conseil du contentieux des étrangers a conféré à l'article 9ter, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, une portée qu'il n'a pas, en jugeant que cette disposition astreint l'État belge «à un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence» relative à l'article 3 précité de la Convention; que, dans cette mesure, le premier moyen est fondé » (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

Vrij vertaald :

“Overwegende dat ingevolge hetgeen voorafgaat, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan het artikel 9ter, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, een draagwijdte heeft toegekend die dit artikel niet heeft, door te oordelen dat deze bepaling de Belgische staat zou verplichten “tot een uitgebreider onderzoek van de voorgehouden aandoeningen dan het onderzoek dat voortvloeit uit de rechtspraak” met betrekking tot het artikel 3 voornoemd van het Verdrag; dat, in die mate, het eerste middel gegrond is;” (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

In voormeld arrest dd. 19.11.2013 overweegt de Raad van State dat artikel 15, b) Kwalificatierichtlijn 2004/83/EU overeenstemt met artikel 3 EVRM, terwijl voormeld artikel 15 b) van de richtlijn 2004/83/EUG in de Belgische rechtsorde werd omgezet door artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Zoals hoger reeds werd aangehaald, staat in de memorie van toelichting van de wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet, te lezen dat ‘het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM’.

De wetgever heeft manifest en terecht het voordeel van artikel 9ter willen voorbehouden aan vreemdelingen wanneer zij zodanig “ernstig ziek” zijn dat hun verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. De wetgever heeft onmiskenbaar gewild dat het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in overeenstemming gebeurd de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 EVRM.

De Raad van Staat heeft in het recente arrest dd. 19.11.2013 dan ook terecht overwogen dat het feit dat artikel 9ter drie “specifieke hypothesen” van ziektes bevat, niet impliceert dat het toepassingsgebied ervan anders is dan dat van artikel 3 EVRM.

« que le fait que l'article 9ter vise trois «hypothèses spécifiques» de maladies n'implique pas qu'il aurait un champ d'application différent de celui de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; » (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

Vrij vertaald:

“dat het gegeven dat artikel 9ter drie “specifieke hypothesen” voorziet van aandoeningen, niet impliceert dat het toepassingsgebied van deze bepaling verschillend zou zijn aan dat van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;” (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

In het arrest dd. 19.11.2013 verduidelijkt de Raad van State dat, rekening houdend met de rechtspraak van het EHRM, de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omschreven drie types van ziektes overeenstemmen met de bepalingen van artikel 3 EVRM, zodra ze een minimum graad van ernst bereiken. De ziekte kan ofwel een reëel risico voor het menselijk leven (EHRM 12 mei 2005, Ocalan/Turkije), ofwel een reëel risico voor de fysieke integriteit (EHRM 17 september 2009 Enea/Italië), ofwel een ander reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken.

« qu'en effet, conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, ces trois types de maladies, lorsqu'elles atteignent un seuil minimum de gravité, sont susceptibles de correspondre aux prévisions de l'article 3 précité, consistant soit en un risque réel pour la vie humaine (comp. notamment Öcalan c. Turquie, req. 46221/99, 12 mai 2005), soit en un risque réel pour l'intégrité physique (cfr. notamment Enea c. Italie, req. 74912/01, 17 septembre 2009), soit en un autre risque réel de traitement inhumain ou dégradant; » (R.v.St. nr. 225.523 d.d. 19.11.2013)

Uit het voorgaande blijkt reeds afdoende dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk vooropstelde dat de beoordeling van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingen-wet diende te gebeuren binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM nopens artikel 3 EVRM.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag op grond van 9ter onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel inclus, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. [...]"

3.3.1. Verzoekers betogen onder meer dat verweerder in de bestreden beslissing de lat van de ontvankelijkheid ten onrechte legt op de allerhoogste sport denkbaar, met name de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM dat een directe levensbedreiging vereist in de zin van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte. Zij stellen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins een dergelijke directe levensbedreiging vereist, waartoe zij onder meer verwijzen naar het arrest van 19 juni 2013 met nummer 223.961 van de Raad van State. Zij wijzen er tevens op dat de behandelende neuropsychiater wel degelijk een ernstig posttraumatisch stresssyndroom vaststelde waarvoor een noodzakelijke behandeling van lange duur (3 tot 4 jaar) zich opdringt en waarbij sprake is van een ongunstige prognose bij stopzetting van de huidige behandeling. Zij stellen dat het voor hen een raadsel is hoe de ambtenaar-geneesheer tot zijn besluit komt dat de aandoening na verloop van tijd kan worden opgelost zonder medicatie en behandeling. Zij zijn van mening dat, nu de klachten reeds jaren aanslepen, spontaan herstel zeer onwaarschijnlijk is. Zij betogen dat de gevolgen van een mogelijk gebrek aan behandeling in het herkomstland niet zijn onderzocht.

3.3.2. De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en op grond van de in deze bepaling voorziene mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van deze wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

3.3.3. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 10 februari 2014 betreffende de ingroepen gezondheidsproblematiek van verzoeker. Uit dit advies, en de daarin gedane vaststellingen, leidt de gemachtigde van de staatssecretaris af dat verzoeker kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, nu de ter ondersteuning van de aanvraag ingeroepen aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn. Op dit punt kan worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit advies onderschrijft, nu hij hiernaar verwijst.

Wat de vraag betreft of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst geeft verweerder vervolgens aan dat deze toepassingsvoorwaarde samenvalt met artikel 3 van het EVRM, dat slechts wordt geschonden wanneer de actuele gezondheidstoestand uitermate ernstig is en waarbij er actueel sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is. Vervolgens stelt verweerder:

“Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening (-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

3.3.4. De Raad wijst erop dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet duidelijk volgende toepassingsgevallen voorziet:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de ingeroepen ziekte of aandoening.

Het standpunt in de bestreden beslissing kan niet worden bijgetreden. De stelling van verweerder dat opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, er sprake moet zijn van een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, vindt immers geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat het vaststellen van een ontbreken van een direct levensbedreigende aandoening volstaat om in casu de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan zo niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit derhalve automatisch kan worden besloten dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van voormelde bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Zelfs indien verweerder wordt gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen uiteenzet dat de bewoordingen en terminologie van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet zeer nauw aansluiten bij deze van artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM en ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan artikel 3 van het EVRM, gaat het standpunt van verweerder dat het begrippenkader en de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen als (exclusieve) maatstaf dienen te worden gehanteerd bij de evaluatie van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

niet op. Er is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypotheses, waarvan de laatste – met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (*Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34*) (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Hetzelfde geldt voor de overige aangehaalde parlementaire voorbereidingen. Verweerder kan in de nota met opmerkingen bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM. De verwijzing door verweerder naar het arrest met nummer 225.523 van de Raad van State van 19 november 2013 kan, gelet op de voorgaande aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Waar in de bestreden beslissing uit het gestelde in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat kennelijk niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit vervolgens wordt afgeleid dat er evenmin sprake kan zijn van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, blijkt niet dat in deze beslissing afzonderlijk werd nagegaan of de ziekte van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verweerder miskent aldus de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Eveneens dringt de vaststelling zich op dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende draagkrachtig is.

3.3.5. Verweerder wijst in de nota nog op het gestelde in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat *“[o]ok zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf [...] een dergelijke aandoening zijn beloop [kent] over enkele maanden tot jaren en [spontaan] evolueert in gunstige zin.”*

Verzoeker plaatst hier tegenover het gestelde door em. dr. Franz Baro, neuropsychiater, dat bij het stopzetten van de behandeling de evolutie nefast is en de prognose zeer ongunstig. De behandelde psychiater gaf aan dat enkel de gevolgde ambulante behandeling een psychiatrische hospitalisatie heeft voorkomen en voorzag een noodzakelijke behandeling voor de duur van 3 tot 4 jaar.

Zelfs indien, gelet op voormelde bewoordingen in het advies, alsnog dient te worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer zelf wel is nagegaan of er sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, dringt de vaststelling zich op dat hij aldus uitgaat van de premisse dat de aandoening ook zonder behandeling spontaan gunstig zal evolueren. Hij gaat hiermee in tegen de beoordeling van de behandelende neuropsychiater dat in casu zonder behandeling er sprake is van een nefaste evolutie en een zeer ongunstige prognose. In de situatie dat de ambtenaar-geneesheer, van wie niet blijkt dat deze enige specialisatie heeft, ingaat tegen het gestelde van de behandelende gespecialiseerde arts, kan minstens van hem worden verwacht dat hij bijkomend motiveert op welke grond hij meent een dergelijk afwijkend standpunt te kunnen innemen. In casu bleef de ambtenaar-geneesheer op dit punt volledig in gebreke, waardoor voormelde motivering niet als afdoende in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden beschouwd en dit gelet op de vaststellingen door em. dr. Franz Baro, neuropsychiater, in het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

Daarenboven, en ten overvloede, kan de Raad ook slechts vaststellen dat zelfs indien de ambtenaar-geneesheer na een afzonderlijk onderzoek heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, dit gegeven uit het advies blijkbaar niet mede werd onderschreven in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder enkel de vaststelling in het advies dat verzoeker kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit onderschrijft en weerhoudt ter onderbouwing van zijn beslissing. Wat de tweede component van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft, met name de vraag of de aandoeningen een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandelingen wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van

herkomst of verblijf, wordt uitdrukkelijk aangegeven dat dit risico niet wordt weerhouden omwille van het ontbreken van een acuut levensgevaar zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. In het kader van huidig beroep – en daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd is om tot een dergelijke beoordeling over te gaan – kan de Raad dus alleen maar vaststellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op deze grond tot zijn besluit is gekomen dat de ingeroepen aandoening van verzoeker kennelijk evenmin aanleiding geeft tot een behandeling zoals bedoeld in de tweede component van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, minstens dat de motivering die aan de beslissing ten grondslag ligt niet eenduidig is.

3.3.6. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.3.7. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het tweede middel of van het eerste middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS